

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΚΕΙ, δλόγρια από μιὰ μικρή λίμνη που βρισκόταν στη μέση ενός νησιού, ὁ Ἰβάν εἶδε τῆς «Καταχθόνιες» νὰ ξαναπαρουσιάζονται. Στὴν ἀρχή, δὲν εἶδε καθόλου τὸ Ρασπούτιν, μὰ δὲν ἄργησε νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ κ' αὐτὸν, ἀνοικταμένο σ' ἕνα βράχο μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα σὲ μιὰ πόζα ἱερατικῆ.

Ἡ «Καταχθόνιες» σχηματίζαν δλόγρια του κίελο κ' ἔξαφνα ἄρχισαν νὰ ψάλλουν οὐν σινεπαριμένες. Ὅταν τέλος ἐσώλασαν, ὁ Ρασπούτιν τοὺς μίλησε, ἀπλώνοντας τὰ χέρια του πάνω ἀπ' τὴ μικρὴ λίμνη.

Ἡ κινήσεις του ἔδειχναν πὺς ἔκανε ἀγασιὰ στὰ νερά. Συγχρόνως οἱ ψαλμοὶ ξανάρχισαν μὲ καινούργια δόναμι.

Ἀπόλυτη σιωπὴ ἐπακολούθησε κ' ἡ «Καταχθόνιες» ὄλες γονάτισαν στὴ γλῶσση. Μονάχα ὁ Ρασπούτιν εἶχε μείνει ἄρθιος καὶ τὸ βλέμμα του ἔκανε περήφανο τὸν κίελο τοῦ γυναικείου ἐκείνου κοπαδιοῦ.

Ἐξαφνα φάνηκε οὐν νὰ ἔβινε μιὰ διαταγή. Ἀμέσως ὄλες ἡ γυναῖκες σηκώθηκαν κ' ἔξαφανίστηκαν, τρέχοντας κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, ἐνῶ ὁ καλόγηρος γλιστροῦσε πίσω ἀπ' τὸ βράχο του.

Σὲ λίγο, ξαναπαρουσιάστηκε πρῶτος. Ἦταν δλόγιμος καὶ προχωρώντας σιγά—σιγά, μπῆκε μέσα στὴ λίμνη, ὡς ὅπου τὸ νερὸ ἔφτασε ὡς τὰ μαρμάτου του.

Κατόπιν ἐμφανίστηκαν μετ' τὴ σειρά τους κ' ἡ «Καταχθόνιες». Φοροῦσαν κ' αὐτὲς τὸ κοστούμι τῆς Ἐβας στὸν Παράδεισο, καὶ μπῆκαν μέσα στὴ λίμνη, ψάλλοντας ἕναν ἕμνο.

Σχημάτισαν κίελο μέσα στὸ νερὸ, ὅπως καὶ πρὸ ὀλίγου στὴν ὄχθη, ἕνα κίελο ποὺ στένευε ὀλοένα γύρω ἀπ' τὸ Ρασπούτιν, ὁ ὁποῖος ἀποτελοῦσε τὸ κέντρο του.

Ὁ προφήτης ἐφέλνε τώρα μεζὺ τους.

Σὲ λίγο, πῆστησαν ὄλες ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἄρχισαν νὰ στριφογυρίζουν ἀπὸ νερὸ, δλόγρια ἀπ' τὸν προφήτη. Αὐτὸς τῆς ράντιζε μὲ νερὸ καὶ ἔβαλλε τώρα, ἔλεγε λόγια, τὰ ὁποῖα ὁ Ἰβάν δὲν μπορούσε ν' ἀκούσῃ. Εἶχαν ὅμως τὸ χάρισμα τὰ λόγια του αὐτὰ νὰ μεταωροφώσουν ὄλες αὐτὲς τῆς ἀριστοκρατίδες κινῶν σὲ νηῶδες καινούμενες, ἢ ὁποῖες ἔβγαζαν ἀναρθρες κροναγὲς κ' ἀγαλλίαζαν τὸν προφήτη μὲ τὰ γυνὰ καὶ φλογισμένα χέρια του.

Σχημάτισαν ἔτσι ἕναν δυλο τόσο συμπαγῆ γύρω ἀπ' τὸ Ρασπούτιν, ὥστε ὁ Ἰβάν δὲν μπορούσε νὰ τὸν διακρίνῃ. Τότε, κρινώντας ὅτι εἶχε δεῖ πειρὰ ἀρετῆ, κατέβηκε ἀπ' τὸ δέντρο, δὲν ἤθελε νὰ δῆ περισσότερα. Ἦσως, ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τῆς γυναῖκες, ἦταν κ' ἡ ἡμέτερα του.

Ὅταν ξαναβόηκε τὴν Πρίσκα στὴ ρίζα τοῦ δέντρου, ἦταν κατακόκκινος ἀπ' τὴ ντροπὴ του γιὰ ὅσα εἶχε δεῖ.

— Ἄ! ἡ φοιχτὲς γυναῖκες!... εἶπε μὲ βδελυγμία.

— Εἶνε πάντοτε κει; ρώτησε ἡ Πρίσκα.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Ἰβάν. Ἐλπίζω ὅμως πὺς θὰ φύγουν καὶ δὲν θὰ τῆς ξαναδοῦμε ποτέ.

— Ντροπάσαν καὶ λέρωσαν τὸ Ἀρχιπέλαγος τῆς Εὐτυχίας, εἶπε ἡ Πρίσκα, ἢ ὁποῖα ἤξερε τὴ δράσι τῶν «Καταχθόνιων». Τῆς ἄκουσα νὰ φωνάζουν, νὰ τραγουδοῦν. Μὰ εἶνε τρελλὲς λοιπὸν;

— Ναι, εἶνε τρελλές...

— Μήπως ἔξερεις σὺ καμμιά ἀπ' αὐτὲς τῆς γυναῖκες;

— Ἄλλοῖμονο, ναι!... εἶπε ὁ Ἰβάν. Τῆς ἔξερω...

— Μὰ γιατί ἔγινες ἔτσι θλιμμένος; Μήπως ἡ ἐρώτησίς μου σὲ πίκρανε;

— Ναι, εἶπε ἀπλά ὁ Ἰβάν.

— Ἄς εἶνε λοιπὸν καταραμέ.

νεγ; φώναξε ἡ Πρίσκα. Ἐγιναν αἰτία νὰ σὲ λυπήσω γιὰ πρώτη φορὰ. Ἄς φύγοιμε μακριὰ τους γιὰ νὰ μὴ τῆς ἀνοίξωμ περὶ καὶ ἄς διώξοιμε τὴν ἀνάμνησί τους!

— Δὲν θὰ φύγοιμε, ἀπάντησε ὁ Ἰβάν, παρὰ ὅταν θὰ φύγουν κ' αὐτὲς.

Ἐμειναν ἔτσι στὴ ρίζα τοῦ δέντρου περισσότερο ἀπὸ διὰ ὄρες. Τέλος ἀπόλυτη σιωπὴ ἀπλώθηκε πάλι στὸ Ἀρχιπέλαγος. Τότε ὁ Πέτρος ξαναἔβηκε στὸ δέντρο καὶ εἶδε, μακριὰ στὴ λίμνη, τὸν καιπὸ τοῦ μικροῦ πλοῖου ποὺ ἀπομακρυνόταν ὀλοένα.

— Ἐφύγαν, εἶπε μὲ ἀνακούφιση στὴν Πρίσκα, ὅταν κατέβηκε πάλι ἀπ' τὸ δέντρο.

Τότε ξαναγύρισαν κ' αὐτοὶ στὸ νησί τους, τὸ νησί τῆς Εὐτυχίας. — Μήπως, ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τῆς γυναῖκες, ρώτησε ἡ Πρίσκα, ἴσῃχαν κ' ἕκείνες που συναντήσαμε στὸ ξενοδοχεῖο στὸ Ροῦ;

— Ὁ, μὴ μοῦ ξαναμιλάς γι' αὐτὲς τῆς γυναῖκες! ἀπάντησε ὁ Ἰβάν.

Καὶ πράγματι, δὲν ξαναμίλησαν καθόλου σχετικῶς.

Μὰ ἡ σκέψι τῶν «Καταχθόνιων» τοὺς βασάνιζε ὀλοένα.

Ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες δὲν ἀπομακρύνθηκαν καθόλου ἀπ' τὸ νησί τους καὶ δὲν ἐβγήκαν σχεδὸν ἀπ' τὸ σπιτί τους.

Αὐτὴ ἡ γωνία ὅπου ἔμεναν, ἦταν ἀγνωστὴ σ' ὅλο τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἀνῆκε ὀλόκληρη. Ὅταν ξαναγύρισαν τοὺς περιλάτους του, δὲν ἔβγχαν ποτὲ πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸ μέρος, ὅπου βρισκόταν τὸ νησί τῶν «Καταχθόνιων» καὶ διεύθυναν πάντα τὴ βόρεια τους πρὸς τὴν ἀντίθετη μεριά, πρὸς τὸ νοτιά.

Ὅχιτὸ μέρος μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ διηγηθήκαμε, ἕνα βράδι ἄρχισαν σὸν περιλάτους τους καὶ τοὺς πρῶτασε τὸ σκωτάδι. Καθὼς ἔτοιμαζόντουσαν νὰ ποῦν μὲσ' στὰ κανάλια, τὰ ὁποῖα ἔφερε ν' ἀκοκωθεῖσαν γιὰ νὰ γυρίσουν στὸ νησί τους, διάκριναν μιὰ μακρινὴ λάμψη στὰ νερά τῆς λίμνης.

— Θὰ νόμιζε κανεὶς πὺς εἶνε πυροαῖα, εἶπε ἡ Πρίσκα. Τί μορεὶ νὰ εἶνε αὐτὴ ἡ φωτιά;

— Ναι, εἶνε παράδοξο! ἔκανε ὁ Ἰβάν. Ἐμένα μοῦ φαίνεται μάλλον γιὰ σύνθημα...

Ἐμειναν μὲ τὰ βλέμματά τους προσηλωμένα στὰ νερά, ὡς ὅπου ἡ φωτιὰ ἔσβησε ὀλότελα.

Τότε γύρισαν στὴν ἑσπανά τους, ὅπου δειττήσαν θλιβερά...

— Αὐτὴ ἡ φωτιὰ δὲν ἦταν πολὺ μακριὰ, εἶπε ὁ Ἰβάν. Σίγουρα, θὰ τὴν ἀναψαν στὸ ἀπόμωρο νησάκι ποὺ βρισκεται ὀλοῦμοστο στὰ βόρεια τοῦ Ἀρχιπέλαγους. Θὰ πῶ αἴριο νὰ ἰδῶ.

— Ὅχι!... Θὰ ἦταν επικίνδυνον. Στείλε καλύτερα τὸ Γιουρὶ.

— Καλὰ. Θὰ στείλω τὸ Γιουρὶ.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρῶτ—πρῶτ, ὁ Γιουρὶ ξαναῖνε γιὰ τὸ εἰρημονῆ κ' ἔξαφνα ἔβηκε πρὶν ἀπὸ τὸ γέφυμα. Οἱ διὸ νέοι τὸν περιμέναν μ' ἀγωνία.

— Αὐτὸ τὸ νησί εἶν' ἐντελῶς ἔρημον, εἶπε. Ὅπόσο, ἀνακάληρη ἰγνη μεγάλῃς φωτιάς...

— Παρατήρηστε ἰγνη βημάτων στὸ χῶμα;

— Τὰ χῶμα δλόγρια στὴ φωτιὰ ἦταν πατιμένα, ἀρέντη.

— Ἦσαν ἰσως ψαράδες; ποὺ σταῖθηκαν ἐκεῖ, γιὰ νὰ βρῶσουν τὴ σοῦπα τους, εἶπε ἡ Πρίσκα.

— Δὲν τὸ φαντάζομαι, ἀρέντισσα, εἶπε ὁ Γιουρὶ. Δὲν εἶδα κανένα ἰγνος γεφυματος.

— Αὐτὸ μοῦ φαίνεται παράδοξο, εἶπε ὁ Ἰβάν. Σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ δὲν ἀνάθουν φωτιὰ γιὰ νὰ ζεσταθοῦν. Θὰ ἦταν σύνθημα. Μὰ τί σύνθημα;

Ὅταν βράδινασε, ἔξαπτήσαν στὸ μέρος, ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶχαν δεῖ τὸ περασμένο βράδι τὴ φωτιὰ. Μὰ δὲν τὴν εἶδαν καὶ γύρισαν στὴν κατοικία τους κάποιος ἡσυχασμένοι.

Διὸ βραδιεὺς κατὰ σειράν ἔξαπτήσαν στὸ ἴδιο μέρος, χωρὶς ν' ἀντιληφθοῦν τίποτε τὸ ἔκταστο. Εἶχαν ἀρχίσει μάλιστα νὰ ἡσυχάζουν ἐντελῶς, ὅταν τὸ τρίτο βρά-

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΒΡΥΣΙ (Πίναξ τοῦ Ἰουλίου Σάλλ).

δυ ξαναείδαν τη μυστηριώδη λάμψη.

— "Ω! πρέπει να μάθουμε! φώναξε ο Ίβάν. Δεν μπορούμε να μένουμε μέσα στην τρομερή αυτή άβυσσότητα. Τι δυστυχία, να μην έχουμε ένα τηλεσκόπιο.

Τότε, ξάφανα, θυμήθηκε ότι είχε δει στο Ροά ένα ναυτικό τηλεσκόπιο, τοποθετημένο σ' ένα τρίποδο στην είσοδο του κήπου. Γύρ' αυτό, όταν ξαναγύρισαν στην Ελλάδα, φώναξε το Γιουρί και τον διάταξε να πάη στο Ροά και να προσπαθήση να πάρη για μερικές ημέρες αυτό το τηλεσκόπιο, πληρώνοντας δσα χρήματα θά του ζητούσαν.

— Προσπάθησα κιόλας να το πάρω, απάντησε ο Γιουρί, μα δεν θέλουν ούτε να μου το δανείσουν, ούτε να μου το νοικιάσουν.

— Τότε, κλέψε το και το ξαναγυρίζεις όταν δεν θά το χρειάζομαστε πειά.

Την επομένη κιόλας, ο Γιουρί τους έφερε το τηλεσκόπιο, το οποίο έπαιρναν μαζί τους κάθε βράδυ στη βάρκα, χωρίς όμως να τους δοθή ειδικαία να το χρησιμοποιήσουν.

Νόμιζαν πως είχε τελειώσει πειά αυτή η ιστορία κι' ετοιμαζόντουσαν να διατάξουν το Γιουρί να επιστρέψη το τηλεσκόπιο, όταν ένα βράδυ, έκτεινος τους ξύπνησε ξαφνικά τὰ μεσάνυχτα, για να τους αναγγείλη ότι η φωτιά είχε ξαναφανεί, περισσότερο λαμπρή από ποτέ.

Ντύθηκαν βιαστικά και παίρνοντας το τηλεσκόπιο τους, μπήκαν στη βάρκα τους και διευθύνθηκαν προς το μέρος εκείνο του νησιού που τους χρησιμοποιε για παρατηρητήριο.

Η φωτιά, πράγματι, ποτέ δεν είχε φανεί τόσο λαμπρή και ψηλή και φωτίζει τη λίμνη σε μεγάλη έκταση.

— Μου φαίνεται πως βλέπω οικίες να χορεύουν γύρω απ' τη φωτιά, είπε ξάφανα η Πρίσκα.

Τότε ο Ίβάν πήρε το τηλεσκόπιο και κούταξε. Και να τι είδε: ολοκάθαρα στο μεγαρό εκείνο νησί, που το φώτιζε η μεγάλη φωτιά:

Στην ακτή, γύρω απ' τη φωτιά, ή «Καταχθόνιες» χώρουνται διαμνησμένες κάτω απ' τὰ βέληματα του Ρασπούτιν, τον οποίο ο Ίβάν αναγνώρισε απ' το στούπι του και τη σιλουέτα του. Κάθε τόσο, ανακατεύονταν κι' αυτός στο χορό και κάθε τόσο απομακρινόταν και πάλι για να ρίξη ξύλα στη φωτιά.

Αυτή τη φορά, ήταν και άλλοι άνδρες, ή δέ σκηνές που διαδραματιζόντουσαν μεταξύ αυτών και των γυναικών ήταν τόσο φοβηχτές, τόσο απεργωμένες, ώστε όταν η Πρίσκα θέλησε να πάρη το τηλεσκόπιο να κιντάξη κι' αυτή, ο Ίβάν της είπε:

— "Οχι!... Δεν πρέπει να κιντάξης...

Τέλος, ή φωτιά κει κάτω άρχισε να σβίηη και τότε ή νέα γυναίκα τον άκουσε να ψιθυρίζει:

— Κι' όμως, αυτοί οι κτηνάνθρωποι κυβερνούν τη Ρωσική αυτοκρατορία...

"Όταν ξαναγύρισαν στο νησί τους, ο Ίβάν ήταν άφωνος. Του άκουσεν ή Πρίσκα προσπαθούσε να τον μιλήση. Παρόμμενε σκεφτικός και βυθισμένος στη σιωπή του.

— Μή φοβίσεις, Πέτρο! του έλεγε όλοένα. Μίλησέ μου... Μίλησέ μου! Μίλησέ μου!...

Μονάχα όταν βρόθθηκαν στην κίμαρά τους, ο Ίβάν μίλησε. Την έσφιξε παράφορα στην άγκαλιά του και φώναξε:

— "Αχ, αγαπημένη μου! 'Αγαπημένη μου! Μονάχα έμεις είμαστε άγνοι στον κόσμο.

Το παράθυρο του διαμερίσματός τους ήταν άνοιχτό και φαινόταν στον ήλιο στον ούρανό τ' άστέρια.

— "Ω! τ' άστέρια! Τ' άστέρια! φώναξε ο Ίβάν.

Και έθροσε τὰ χέρια του προς τον ούρανό.

— Πώς μπορούν τ' άστέρια κι' ατενίζουν τέτοιες βρομερότητες; φώναξε. Τι κιντάξετε, ό άστέρια; Βούρκος και αίμα υπάρχουν παντού...

— 'Υπάρχουμε έμεις, ψιθύρισε ή Πρίσκα, την οποία έτρόμαζε ο έρεθισμός του Ίβάν.

Ο νέος τη φίλησε τρυφερά και της είπε δακρυσιμένος:

— "Ας προσπαθήσουμε να μη

λερωθούμε έμεις, ψυχολα μου!...

XXIII

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Ο Ίβάν δεν είχε πει καμιά άμφιβολία, ότι ή «Καταχθόνιες» είχαν εγκαταστήσει, έκτεινο το καλοκαίρι, το στρατηγείο τους στις όχθες της λίμνης Σάιμα. Κι' αυτό τον έκανε συλλογισμένο, σκεπθρωπό, άγριο...

Συγγά, το πρωί, ο Ίβάν άδρινε την Πρίσκα στο κρεβάτι και ξαναόσε με το Γιουρί για να τραθήξουν τὰ δίχτυα που είχαν στήσει αποφραδύς.

Σ' έναν απ' τους προινούς του αυτούς περιπάτους, βρόθθηκε στην άκρογιαλιά ενός μικρού νησιού, στην οποία ύπηρχαν ακόμα ίχνη προσάτων γειμάτος. Είδη μάλιστα στην άμμο ίχνη γυναικείων τακηνιών, βρόθε επίσης μερικές κορδέλλες κι' από δλ' αυτά κατάλαβε, ότι ή «Καταχθόνιες» είχαν φτάσει ως εκεί, χωρίς ούτ' αυτός, ούτε ή Πρίσκα, ούτε ο Γιουρί ν' αντιληφθούν τίποτε.

Όστε είχε φτάσει τόσο κοντά; 'Ηταν θαύμα πως ή Ελλάδα τους δεν είχε ανακαλυφθεί.

Δεν ύπηρχε πειά καιρός για διαταγμούς. "Έπρεπε ν' αναζητήση ένα άλλο καταφύγιο. Δεν το είχε άποφασίσει αυτό άκόμα, γιατί ήξερε πως ή Πρίσκα θά εγκατέλειπε ν' άπόγνωση την Ελλάδα τους.

"Άρχισε λοιπόν να ζητάη απ' το Γιουρί πληροφορίες για τὰ περιγύρια κι' αυτός του απάντησε ότι ύπάρχουν πολλές ακόμα γωνίες στα βόρεια της λίμνης, άγνωστες κι' άκατοικητες, μα για να πάνε και να εγκατασταθούν εκεί οι δνó έρωτευμένοι, έπρεπε να έγκραταλειφθούν βλες τους τίς άνέσεις. Θά εύρισκαν βέβαια εκεί καμιά έγκαταλειμμένη καλύβα για να κατοικήσουν, μα μετά την Ελλάδα της Εγγύιας, τί μεταβολή!

"Όλ' αυτά δεν έτρόμαζαν προσωπικώς τον Ίβάν, μα σκεπτόταν πως ήταν δυνατόν να ζήση ή Πρίσκα μα τέτοια ζωή, έφόσον μάλιστα πλησίαζε κι' ο χειμώνας. Μα έπρεπε να φάγουν, να φάγουν!...

Έκτεινο το πρωί, ή Πρίσκα ξύπνησε άμέσως μετά την άναχώρησι του Ίβάν. Ντύθηκε κι' ετοιμάστηκε να κατέθη στον κήπο για να κόψη λουλούδια, όταν ξάφανα στάθηκε στον αντιθάλαμο. Φωνές που δεν τίς γνώριζε, άκούγοντουσαν απέξω. Και σχεδόν άμέσως ή όπηρέτρια της ή Νάστια, μπήκε μέσα τρομαγμένη.

— Κυρία, της είπε, μα συντροφιά από κυρίες άποβιβάστηκε στο νησί μας.

Η Πρίσκα έτρεξε θιέσως στην έξοδο και βρόθθηκε μπροστά σε τρεις γυναίκες, ή όποιες μόλις είχαν αποβιβάσει από μια άτμάκατο, άραγμένη στην ακτή.

Η γυναίκες αυτές φαινότουσαν για πολύ μεγάλες κυρίες και ήταν πλουσιώτατα ντυμένες, άν και βροσκότουσαν στην έξοχη.

Μιλούσαν εύθιμα μεταξύ τους και μόλις είδαν την Πρίσκα, τη χαρέθησαν και της έδήλωσαν άμέσως, μ' αυτή την ειλκρόνια που την έατρέπει ή παρομοίωδης ρωσική φιλοξενία, ότι πέθαιναν της πείνας και ότι θά την εύγνωμονούσαν αιωνίως άν τους έδινε λίγο ψωμί για να φάνε.

Η Πρίσκα τους απάντησε, ότι θά τις σερβίριζαν άμέσως στον κήπο και κατέθηκε γρήγορα κάτω, γιατί φοβόταν μήπως θελήσουν να μπουν μέσα στην Ελλάδα.

Έκει, ή πρώτη απ' αυτές τίς κυρίες, προς την οποία ή άλλες φαινότουσαν με σεβασμό, της είπε:

— "Ήρθαμε να περάσουμε μερικές ημέρες στο Ροά κι' επειδή είχα την έμπνευσι να πάρω μαζί μου και την άτμάκατό μου, μπορούμε να κάνουμε μακρινούς και γοητευτικούς περιπάτους στη λίμνη. Μα στ' αλήθεια, δεν περίμενα ν' ανακαλύψω έδώ μα τόσο χαριτωμένη Ελλάδα!...

Η Πρίσκα άναρωτιόταν τώρα άν αυτές ή γυναίκες ήταν ή ίδιες που πριν από λίγες μέρες είχαν κάνει τον Ίβάν να φύγη τρομαγμένος απ' το Ροά, μα δεν μπορούσε να δώσει καμιά απάντησι στο έρώτημά της, γιατί ή πρώτη απ' τίς κυρίες τη ρώτησε πως βρισκόταν εγκαταστημένη εκεί. ('Ακούθητε!)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΙ

Ο περίφημος συνθέτης και πιανίστας Φράνς Λιστ. (Σπάνιο σκίτσο).